

சிறுவர் செய்யுள்

தைப்பிள் குதைகள்

பாவலவான்

கவுன், கலைத்தி
காண குழுக்கும் மன்ற
அவர்களுக்கு

மூன்று அண்டுத்தா
ஸ்திரையாலே

20-9-91

திறுவர்செய்யுள்.

பைபிள் கதைகள்

பைபிள் கதைகள் தமிழ்நாடு

ஓயவிட வசூல்புப் பயின்தோல்
நாவறபு வறுபு பின்ன

புராணங்கள் யதை யதை

காவின்தூர் காவிரி ஓயவிலுபு

காட்டுக்கலை முறைக் கல்வை
முறைக்கலை முறைக் கல்வை

முறைக்கலை கூபிக் குப்பிக்கலை
குக்கை கூபு குக்கை குக்கை

ஷஷ்கும்:

கூது கூது கூது கூது
‘பாவலவன்’ கூத்து

கூத்துபுக்கு கூத்துபுக்கு
கூத்துபுக்கு மிகுக்கு

கூத்துக்குப்புக்கு கூது கூது
கூதுக்குப்புக்கு கூது கூது

கூதுக்குப்புக்கு கூது கூது
கூதுக்குப்புக்கு கூது கூது

‘பாவலவன்’ —

கெள்ளியீடு:

காவிரிக்காலி

கூதுபுக்காலி

காவிரி காவிரி

‘பாக்ஸ் கிறிஸ்டி’ அமைதி அருள் அமையக் காலை

PAX CHRISTI, Jaffna Branch.

. 10-8-8

காப்பிரவாயிலிடம்

பைபிள் கதையைச் சுவையாகப்
படிக்கத்தானே நான் இந்தச்
செய்யுள் நூலைச் செய்துள்ளேன்
சிறுவர்க்காக என் தம்பி !

கதையைப் படிக்கும் கையோடு
கல்வீப் பேறும் பெறுமாறு
புதிய புதிய சொற்களையும்
பொருளோடு இங்குத் தந்துள்ளேன்.

‘கதையின் சுவையும் நம் இறைவன்
கருணைச் சுவையும் அருட்சஸ்வையும்
பொதியத் தமிழின் புதுச்சுவையும்
பொருந்த ஓர்நூல் புனை’ என்றே

என்னை ஊக்கி, இதை ஆக்கி
எடுத்துன் கையில் தந்தவர்யார்
அன்னை போன்ற அன்புடனே.. ?
அவரே சுவாமி ஜூயசீலன்.

அமைதி அருள் அமையத்திற்காய்
அவர் இந்நூலை வெளியிடுவார்.
அமைதி அன்பும் ஒங்குகவே
அமிழ்தத் தமிழின் சுவைபோலே !

— ‘பாவலவன்’

கலைவன்னாம்,
சின்னப்பா வீதி, இப்பால
நவாலி தெற்று,
மானிப்பாசி. 6-8-91. PAX CHRISTI College Madurai

சிறுவர் செய்யுள்
வீப்பாக்டு கல்வு மூலம்

பைபிள் கதைகள்

முனிஸி “ஸீரை படிப்பாட்டங்கள்”
வரிதழானால் கூறுவதே ராஜாங்கள்
பியத் ஸீரை உரிமீபாட்டங்கள்
ஒடுகிறதே பாக்டும் முறை

பாக்டாங்கள் கால்வாய் கால கிழவு
கொவீசப ராவினால் முறை
வரியானால் கால மக்களில்
நாய்க்காலம் ராக்கும் காலம்

1

இனிதாய் அமைந்தது எம்
இறைவனின் படைப்பே !

ஒன்றும் இல்லாமையில் நின்றே
உண்டாக்குவதைப் படைப்பு என்பார்.
அன்றும் எங்கள் இறைதந்தை
அனைத்தும் இங்கே படைத்தாரே.

ஆவி ஆனவர் நீரினிலே முழுஞ்சி முழுப்பக
அசைவாடிக் கொண்டிருக்கின்றார். நில
தேவன் படைப்பைத் தொடர்முகுவிருப்பு நில
தெளிவே இன்றி ஓளிஇன்றி கல்வுகள்

இந்த உலகம் உரு இன்றி
 இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கையிலே
 தந்தை இறைவன் தயைகூர்ந்தார்.
 தந்தார் முதலில் ஓளிதானே.

“உண்டாகட்டும் ஓளி” என்றே
 உண்ணதர் தேவன் சொன்னதுமே
 உண்டாயிற்றே ஓளி தம்பி!
 உலகம் அழகாய் விடிகிறது.

பளிச் என ஓளிதான் உண்டாகப்
 பாயும் ஓளிசேர் பகலோடு
 வெளிச்சம் இல்லா இரவையுமே
 வேதன் வகுத்தார் முதலாம்நான்.

ஆன சிருண்டாம்நான் அன்று
 அன்புத் தேவன்தான் நன்று
 வரன் வெளியைப் படைத்திட்டார்
 வந்தே விண்ணகம் ஆயிற்றே.

பாயும் நீரைச் சீர்செய்தார்,
 பள்ளக் கடல்கள் ஆயிற்றூம்.
 காயும் தரையும் நிலமாகக்
 கர்த்தர் செய்திட்டார் தம்பி.

கடலும் தரையும் இவ்வாரூயக்
 கர்த்தர் வகுத்து, இப் புமியிலே
 செடியும் கொடியும் மரங்களுமே
 செழிக்கச் செய்தார் முன்றும்நான்.

“வாவில் சூடர்கள் வரட்டும்” எனத்
தான் சொன்னாரே நான்காம்நான்.
ஆனது குரிய சந்திரரே!
அழகாய் ஒளிரும் விண்மீனே!

ஐந்தாம்நான், எம் தந்தையவர்

அழகாய் நீந்தும் மீன்களையும்

வந்தே பறக்கும் பறவையையும்
வண்ணம் பெறவே படைத்திட்டார்.

“!... குக்கூட நூக்கலுடி யாக்குஷ

ஆருப் நாவில் விலங்குகளை

அன்புத் தந்தை படைத்திட்டேயானால்
பேரூல் நிறைந்த மனிதனையும்

பேரன்புடனே சிருட்டித்தார். என்கூடும்

ஏஞ்சிலுக்காலாலும் கூட்டினாய்

தனது சொந்தச் சாயவிலே

தானே தமிழ் மனிதர்களையாகவி கூடும்
இனிதாய்ப் படைத்த இறைதந்தை விரி

ஏழாம் நாளில் ஒய்ந்தாரேயினால் கிளி

உடையில் சுநாத்திரிய யூநா “ சுநா”

அந்த நாள்தான் தூய்மைபெற

ஆசீர்வதித்தார் ஆண்டவரேயால் மாதால்
இந்த ஏழாம் நாள்தானே இருப்பதோ

இன்றும் புளிதம் பெறுகிறதாரா சுநா
ஏஞ்சிலும்பு படைப்பால் குபாலி

கூடுமை கூடுமை – கூடுமைக்கூடுமை

கூடுமைப்பிரிவு ; சுநாப்பிரிவு – சுநாத்திரிய

தூாா “முடிப்பு நகர்ப்பத ஸ்ரீமாம்”
 ஸ்ரீமாங்காநு ஏவினாகவி நாடு
 ! எவசிட்ட பரிமு ஹாது
 காவியங்கீ மலரிலே யாகவுஷ

2

செயத்தீர் யா , ஸ்ரீமாதுரை
 யாகவீக்கமீ வகுத்தி யாகவுஷ
“ஆதாம! இனிமேல் கீப்புமி
 நாப்பதிட்டபை விருப்பத பண்ணம
அழகாய் இருக்காது உனக்கு...!”

நீங்கும்சீலி ஸ்ரீமாதுரை

தண்ணளி மிகக இறைதந்தை குபங்க
 தனது பாவண்யாகத்தான் விருப்ப
 மண்ணை எடுத்து, அம்மண்ணுலே
 மானிடனை உருவாக்குகிறார்.

செவிலீயாக கூத்தாகவி ஹாது
 நேசத் தேவன் களிமண்ணுலேபத காவிராது
 நினைத்துச் செய்தகம்மானிடனின் பாதுகாலி
 நாசி தன்னில் உனதிடவே ஸ்ரீமாது வாயுஷ
 “நான் ” என்று உயிர்த்தான் ஆதிமகன்.

ஆபவியாய்த சாதாநு தஷ்டு
 ஆதாம் தானே ஆதிமகன்நாத்திரீசிது
 ஆண்டவர் இங்கோ அவனுக்காய்த கஷ்டு
 சதேன் என்னப்பெடுகின்றக்கூப மஹங்கி
 இனபத் தோப்பை இயற்றுகிறார்.

ஆதிமகன் — முதல் மனிதன்.

உயிர்த்தான் — முச்சகவிட்டான்; உயிர்பெற்றுன்.

அன்புத் தேவன் கருணை என
ஆறு ஒன்று ஒடுது ஈதேனில்.
பின்பு நாலாய்ப் பிரிந்து ஒட
இன்பத் தோப்பே ஞளிர்கிறதாம்.

இளைக்கும் கனிகள்தான் தம்பி
�தேன் எங்கும் இருக்கிறது.
பனிக்கும் நடுமரக் கனிஞன்றே
பயங்கரமாக இருக்கிறது!

இன்பத் தோப்பில் எது இல்லை?
எல்லாம் இனிதாய் இருக்கிறதே.
துங்பம் மட்டும் அங்கிலை!
ஆதா முக்கும் துணை இல்லை!

“ஆதாம் பார் அவ்விலங்குகளை !
அலைத்துக்கும் நீ பெயரிடுவாய் !”
மாதேவன்தான் கேட்டின்றார்.
மனிதன் பெயரிட்டு அழைக்கின்றான்.

சிங்கம் என்றான் ஒரு வீலங்கை.
சிறுத்தை என்றான் ஒரு வீலங்கை.
அங்கே உள்ள வீலங்கு எல்லாம்
ஆனும் பெண்ணும் ஆய் இருக்கே!

‘இனித்தே இருக்கும் ஈதேனில்
இணை இணையாக விலங்கு எல்லாம்.
தனித்தே மனிதன் இருக்கிறதா...?
தவறு தவறு’ என்றார் இறைவன்.

ஆதாமுக்கு ஒர் துணையாக சூஷாலி பூங்கள்
 ஆதி அந்தம் இல்லாதோன் — முட
 மாதேவன்தான் ஏவாளை
 மலர்த்தோட்டத்தே கொடுத்தாராம் !

அனைத்தும் வல்ல ஆண்டவர்தான்
 ஆதாம் வீலாவின் எலும்பு ஒன்றுல்
 இனித்த துணையாம் ஏவாளை
 இயற்றினாம் என்தம்பி !

நித்திரை கொள்ள ஆதாமும்
 நேயன் அவனின் எலும்பாலே
 சித்திரம் போன்ற ஏவாளைச்
 சிருட்டித்தாராம் என்தம்பி !

என்பில் மலர்ந்த ஏவாளை
 இறைவன் இனப வனத்தினிலே
 அன்பில் மலர்ந்த துணையாக
 ஆதாமுக்குக் கொடுத்தாரே !

“இனப வனத்தில் இருக்கின்ற
 எல்லாக் கனியும் உமக்குத்தான்,
 துன்பம் அந்த நடுமரத்தில்
 தூங்கும் கனியைத் தோட்டவேண்டாம் !

தோட்டால் தோஷம்! பழி! பாவம்!
 துஞ்சகீர்கள் — சாவீர்கள்!” என்று
 இட்டார் இந்தக் கிட்டலையை கூறினால்
 இறைவன் ஆதி மனிதர்க்கே, முட

91

‘நல்லது கெட்டதை அறிகின்ற சூக்ஷ்மாகி ஸ்தாபத
நடவணமரத்துக் கனிமட்டும் உள்ளிக்கு
அல்லது — தீயது — கெட்டது’ என்கூட காக்ஷபப்பவ
ஆன்டவர் விலக்கிவைத்தாரே. சங்கிலை

‘எல்லாக் கணியும் உமக்குத்தான்’
என்றே கொடுத்த இறைதந்தை
‘அல்லாக் கணி’ என ஒன்றைத்தான் விளைபவி பகவை
அங்கே விலக்கிவைத்தாரே!

இன்பத் தோப்பில் ஏவானும்
ஏற்ற துணைவன் ஆதாமும் சூக்ஷ்மிகு காக்க
துன்பம் ஒன்றும் அனுகாமல் கூப்புவை, அரங்
துய்த்தார் இன்பம் துய்த்தாரே. முகிகு காவீவரி
முக்கூர்த்து ஒன்றைபவி யுப்பாவி
புள்ளிப் புள்ளி மான்குட்டி
துள்ளித் துள்ளி ஒடிவர
அள்ளி எடுத்தே ஏவாஞ்சலா கூப்பாகு கூப்புக்கு
ஆதாமுக்கு நீட்டுகிறூன். சூக்கைநூல் ஏட்டு
சிங்கக் குட்டியோடு முயல்யாபங்கு சாக்குாது
சேர்ந்தே அங்கு விளையாட
மங்கை ஏவாள் மகிழ்கொண்டே கஷ்டி. காக்கிடு
ஆதாமுக்குக் காட்டுகிறூன். புதுக் காங்கிரஸ்
வட்ட வட்டப் பூக்களிலே உரியிகிரி நூல்கு கூவிடும்
வண்ணப் பூச்சி தேன் உண்ணா
சிட்டாய்ப் பறந்து செல்லுகிறூன்
சிண்ணப் பிள்ளைபோல் ஏவாள்! இந்தா! இந்தா!
நடவண— நடுடைம், மத்தி. கூப்பாக்கு பழுத்தா
துய்த்தார் — அனுபவித்தார், நுகர்ந்தார்.

தட்டிக் கொடுத்துச் சிங்கத்தைத் தட்டுவது நான்கு
தண்ணேடு அணியத்துக் கொள்கிறவன் முடிய
மட்டில்லாத வல்லமைசேர் கூகி - நுழை - நுழை
மனிதன் அந்தாஆதாமே. மூடு ரீடாங்கு

இனை தும்பிக் கையாலே கூகுக்குக்கூகு காங்கு
அள்ளி அள்ளி நீராட்டத் தோகு கூகு காங்கு
தேனைப் போலே இனித்ததெட்டா கூகு காங்கு
தேவன் தந்த நந்தவனம்!

காங்கு குயில்கள் இசைபாடு..... காங்கு காங்கு
கரடி புவியுடன் விளையாடு..... காங்கு காங்கு
மோனைத் தமிழ்போல் இனித்ததெட்டா காங்கு
மோட்சம் பேரன்ற அந்தவனம்! காங்கு காங்கு

இன்பத் தோப்பில் ஏவானும் காங்கு காங்கு
எற்ற துணைவன் ஆதாமும் காங்கு காங்கு
துண்பம் ஒன்றும் அனுகாமல் காங்கு காங்கு
தொழுதார் அன்பாய் இறைவனையே. காங்கு

அந்தோ! 'இந்த அமைதியினார்யுவிய காங்கு காங்கு
அடுத்துக் கெடுப்பேன் நான்...' என்று
வந்தே ஒளித்து நிற்கிறதே காங்கு காங்கு
வண்ணத் தோப்பில் ஒரு பேய்தான்!

'சாந்தி! சாந்தி!' என மாந்தர் கீல்பி காங்கு
சருவேசரனைத் துதிக்கையிலே காந்தும் கண்களுடன் அலகை காங்கு காங்கு
கலகம் செய்ய வருகிறதே!

‘அமைதி வடிவே !’ என மாந்தர் பூராம் கிருஷ்ணவ
அத்தன் தன்னைப் புகழ்கையிலோ கீழ்யை
அமைதி தன்னைக் குலைக்கத்தான் பறைகள் கிருஷ்ண
அல்லை வந்து நிற்கிறதாம் !

பேயும் ஒருநாள் சம்மனசே !
பெரிய கருவும் கொண்டதினால் கூடிடாக
ஏயும் வல்ல இறைதந்தை விளைவு கிருஷ்ணபெ
பேயாய்ச் சபித்துவிட்டாராம் பொதுவீபெ

கடவுளுடனே போட்டியிட ...
கருவும் கொண்ட சம்மனசைத் திரும்புவது கூடிடாக
கடவுள் சபித்துத் தள்ளிவிடக் கூடிடாக
கனலும் நரகில் வீழ்ந்ததெடா !

தூய்மை, பேறு கொண்டு இறைவன்
துதியே பாடும் சம்மனசை கூடிடாக
பேய்மை கொண்டு பேறு இழந்து கூடிடி
போய் அந்நரகில் வீழ்ந்ததெடா !

கெட்டுப்போன சம்மனசே
கேடுகெட்ட பேயாகி புய்யா குவிங்கு
மட்டந்தட்டுவேன் இந்த பேயிழு ஸாக்கு
மனிதர்களையும் என்றதொப்பு குவிங்கு
விண்ணை இழந்துவிட்டதினால்
வெறுப்புக்கொண்ட பேய்ச்சாத்தான்
மண்ணில உள்ள மனிதரையும்
மயக்கிக் கெடுக்க வந்ததெடா !

கருவும் — கர்வும், செருக்கு, அகந்தை.
ஏயும் வல்ல இறைதந்தை — வல்லமை பொருந்திய
ஸாக்கு — மூக்கு இறைவன்.

மண்ணீல் வாழும் மனிதர்களை பெறுவது
மயக்க வந்தசொத்தானும் கூட உடல்
கண்ணேக் கவரும் கரும்பாம்பாய்க் கூட பெறுவது
கானில் ஊர்ந்து வந்ததெட்டா!

கண்ணேக் கவரும் கரும்பாம்பும் கூட உடல் முபவி
கடவுள் இட்டி கட்டளையைப் பூச யரிபு
பெண்ணேக் கொண்டே மீறிவிடப் பூசை முடிவு
பெரிதோர் சூழ்ச்சி செய்ததெட்டா! ரயபு

மத்தி மரத்தில் போய் ஏறி பெறுவது
மனிதர்க்கு உள்ள குரலாலே
அத்தன் இல்லா வேளையிலே பெறுவது
அவ்வையுடனே பேசியதாம்!

என்றே பாம்பு சாலமிட வெப்புவது
“ஏவாளே! நீ ஏன் அம்மா, என்று புரிந்து
இந்தக் கனியைத் தொட்டவில் லை? சுயம்பு
வா! வா! இதனைப் பறி அம்மா!
வடிவாய்ச் சுவைத்துப்பார் அம்மா!”

என்றே பாம்பு சாலமிட வெப்புவது
ஏவாள் “ஐயோ! கூடாது!
கொன்றே போடும் என்று இறைவன்
கூறியுள்ளார்...!” என்றாம்.

“அப்பேயா! பாவம்! நீ பேதை!
அறியாச் சிறுமி! இல்லத்தின்றுல்
தெய்வமாகி விடுவீர்கள்!

நின்றுபார்! வா தின்னம்மா!
யதிர்கூபு வெளிக்கும் ஒருநாட்டு முதல் முடுகு
ஶத்தனி — ஆதாம் அவ்வை — ஏவாள்.

நல்லது கெட்டதை அறிகின்ற கணம் கட்டி மாடுத்
நடவடிக்கை மரத்துக் கணி தின்ரூப் பிழையத்
வள்ளவர் இறைவனைப் போல்நிரும்ப ஏன்ற பாக்கி
வந்திடுவீர்கள், என்றேதான் சொய் கூறுகிறே

“உண்ண வேண்டாம்” என்றிட்டார்
உயர இருக்கும் உம் தேவன்.
பெண்ணே இன்னும் தாமதம் ஏன்? குரிஷ்யு கிழவு
கண்ணால் கணியைப் பார் அம்மா!

கடவுள் ஆசிவிட்டால், பீர்க்
கடவுளுக்கும் பயம் இல்லை!
கடவுள் வந்து காணமுதல்
கணியைப் பறித்துத் தின்றிடுவீர்!

உங்கள் கண்கள் திறக்கட்டும்!
உண்மை பொய்யை அறியட்டும்!
தங்கமான பெண் அம்மா!
தொங்கும் கணியைப் பறி அம்மா!”

என்றே பாம்பு கரடிவிட
ஏர்மாந்திட்ட ஏவாள்தான்
சென்றே கணியைப் பறித்தாளாம்!
செவ்வாய் சிவக்கக் கடித்தாளாம்!

விலக்கப்பட்ட கணி தன்னை
விரும்பி தண்ட ஏவானும்
கலக்கம் இன்றி மிச்சத்தைக்
கணவன் உண்ணக் கொடுத்தாளாம்!

ஆதாம் அந்த நஞ்சத்தை இடிட உடைப்புவரி கூசங்கு
ஆவலுடனே தின்றுகொம். கஞ்சைய ஸ்ரீமத்தீ
தீதாம் என்ற பயமின்றித் பால்மருக்கு ஸ்ரீமத்தீ
தின்றுன் மனிதன் தின்றுனே! கார்லிடிட்டிம்

கணியைத் தின்ற பின்தானே
சள்ளங்கபடம் தெரிகிறது! பாஸ்வரி காக்கா
இனியர் இறைவன் சாயவினை முக்குறி ஏப்ப
இழந்தே விட்டார் மானிடரே! இடு காவிசைப்பு
காம்பு சோப பயக்கூகை க்குக்கூ

நல்லது கெட்டதை அறிந்திட்டே
நட்டப்பட்டார் மானிடரே!
அல்லது கவலை அவருக்கு ஏன்?
அச்சம் ஒலம் அவவம் ஏன்?
“பாம்பை நம்பிப் பழந்தின்றேம்! பயக்கூகை
பாவம் செய்தோம்!” என ஆதாம்
காம்பை நிகர்த்த தோனியுடன்
கவலைப்பட்டான்! பயந்தாரே!

“ஏதம் நடந்துவிட்டதுவே! பாபு காயக்கு
இறைவன் இங்கு வருவாரே
நீதித் தீர்ப்புக்கு...” என மாந்தர்
நின்றே பயந்து நடுங்கின்றே! பாபு ஏவின்கூ
காவில் ஒடி ஒளித்தனரே
கர்த்தர் வருவார் எனஅஞ்சி.
யாவும் அறியும் மாதேவன் காம்கூ
பாவிகள்முன் தோன்றின்றே!

நஞ்சத்தை — நஞ்சை (தீங்கு செய்யும் கணியை).
காம்பை நிகர்த்த தோனி — மூங்கிலை ஒத்த தோன்கௌ
ஏதும் — தவறு, பிழை, தீங்கு.

“ஆதாம் எங்கே இருக்கின்றுய்...” என்க இப்பவி
ஆண்டவர்தானே கேட்கின்றார்.

“மாதேவா ! நாம் உமத்து அஞ்சி
மறைந்தோம்!” என்றான் மானிடனே.

‘விலக்கப்பட்ட கணிதன்னை
விரும்பி உண்டேவிட்டாயோ?
கலக்கம் உணக்கேன்...?’ என் ஆங்கே
கர்த்தர் கேட்கும்போது, ஆதாம்:

“இந்தப் பெண்தான் அக்கனியை
எனக்குத் தந்தாள்...!” என்றான் ரே
அந்தப் பெண்ணோ? ஆண்டவரே! ப்ளாதிரி.
அழகாய்ப் பேசி அப்பாம்பேஷ்டுக்காகவி வலுப்பாக
ஏன்னை ஏராக்கியே கூடுதல் கல்கூ

இறைவன் பாம்பைச் சபித்திட்டார். இப்பாக
“உன்னை இனிமேல் பெண்ணூடனேபவி புதை
உற்ற பகையாய் மாற்றிடுவோம்பாகவி இப்பாக
ஏராக்கியே கலவிக்கா கலவிக்கா
தையல் ஒருத்தி உன்னுடைய
தலையை நசிப்பான் பார்க்! என்றீருப்பதி பகுதி
ஐயன் கூறி ஏராந்தப் பரிசுக்கா ப்ளாதிரி
அவளைக் கடிந்து கூறுகிறார்: ஏராபவிக்கா காதாக
உம்பிரியாவ புது மனிகா

“மாதே! நீ வேதனையோடு
மக்கள் தம்மைப் பெற்றெடுப்பாய்! பவி — சுதா
காதற் கணவன்தான் உன்னைக் காட்டுவிர இடுப
கண்ணிப்புடனே ஆண்டுவான்...!” பலிரே சுதா
! ஏராக்கியே இப்பாக்கா காதாக,

தையல் ஒருத்தி — பெண் ஒருத்தி.

ஐயன் — கடவுள், வேதன், குளைவன், கரித்தர்.

பேசை தன்னை இப்படியாயிப் புது விளை மாலை
பேசிவிட்ட மாதேவன் காவிரி மற்றும் சென்னை
“குதாம்! இனிமேல் இப்பூரி யாது சென்றியம்”
அழகாய் இருக்காது உணக்கு” என்றார்.

“பூரி மீது முட்கள்தாம்
பூக்கும் மனிதா! நீ புதைந்து
போம் அக்கால் எல்லைவரை
பொறுமையுடனே உழைத்திட்டே

ஆம் உன் உணவை அன்றாடம் கூட்டு குறைக்க
அரிதாய்ப் பெறுவாய்!” எனது தேவன் பிழை
தாம்முன் கொடுத்து நந்தவனம் பூரி பிழையுடு
தன்னை விட்டுக் கலைத்தாரே!

அன்புத் தேவன் கட்டளையை கண்ணுடு
ஆசைப் பேயால் மீறியவர் காலினுடு வீச்சு
இன்பத் தோப்பை விட்டோடு மாபகையை ஏற்ற
எங்கோ எங்கோ அலைந்தாரே!

அதிப் பெற்றேர் குதைத்தன்னை பூப்பிர மனைக்
அமைவாய் எண்ணிப் பார் தம்பி இது சுப்பை
காதல் அன்போடே இறைவன் கூட்டு காலினுடு
காலில் விட்ட மானிடவன்

புதன் - பேயன் - சாத்தானின் பூவைத் தங்கை
புத்தி கேட்டே மனம்மாறி காது சுஞ்சைக் குராக்
வேதன் விதியை மறந்தானே! காவிடப்பிழங்க
காதல் அன்பைத் துறந்தானே!

கீழ்க்கு சூப்பி - கீழ்க்கு சுப்பை
செங்கிரி , சுமாரி , சுதுமி , சுப்பை - சுப்பை

விருது சூரத்யனாலே ஈரிகா
சாபப்பிலீஸ் பணாக சாமாக
நெரிடிது கூற ஈரிகா
சாபப்பிலீஸ் பணாக சாமாக

ஈவாகாலி மகஞ்சு விரிகா
ஈவாகாலி விரிகா பாதுகாபை பயகாலீ
துவத்துடிகளு ஈவாகாலி விரிகா
ஈவாகாலி காய்ச்சு வீக்கி

கனியும் நெஞ்சம் இல்லாமல் கனியைப் படைத்துப் பயன் என்ன?!

“காங்கி ஸிப குட்டி விருது”
“கடவுள் ஆகி விடுவீர்கள்” சாமாகாலி ஈவாக
என்றே கூளி கரடிவீடு காங்கி சாமாக
படுகேவலமே! பார் மாந்தர் காங்கி ஈவாக
பாவங் கட்டி விட்டாரே!

நிறும்பாகாலி துவிக்கை பகங்கா
ஏது காங்கி ஈவாக மஹாம
அந்த அதிப் பெற்றோரின் காங்கிரா சாமாகி குபங்க
அன்புக்குரிய புத்திரராய் இங்குகி மூல
வந்த காயீன் ஆபேவின்

வரலாற்றையும் பார்த்திடுவோம். ஈவாக குமி விருது
ஏதிலியால் குபங்க சாமாக சிருத
அண்ணன்தானே காயீன் ஆம். காங்கிரா சாமாக
அன்புத் தம்பி ஆபேல் ஆம்.
அண்ணன் தம்பி இருவருமே
அண்டவருக்குப் பலி இட்டார். காயீன் — பூரா
— சாமாக குமி (கீங்கா) பாரா காங்கிரா — சாமாக குமி
கூளி — பேய், அல்கை, சாத்தான்.

காயீன் கணியைத்தான் தம்பி
கடவுள் காணப் பலிஇட்டான்.
ஆயின் அந்த ஆபோலோ
ஆட்டை வெட்டிப் பலிஇட்டான்.

கணியும் நெஞ்சம் இல்லாமல்
கணியைப் படைத்துப் பயன் என்ன?
இனியர் எங்கள் இறைதந்தை
இதனை ஏற்றுக் கொள்வாரா?

காயீன் தந்த கணி, எட்டிக்
கர்யாய் அங்கே மோயிற்றும்!
நேயன் ஆபேல் பலிதானே
நேர்ச்சிக்கு உரியது ஜயிற்றும்!

“தம்பி தந்த பலி அதனைத்
தானே இறைவன் விரும்புகிறோ! ” சுலாப்
கம்பை நிலத்தில் அடித்திட்டான்! சுலாப் குவின்
காயீன் பல்லைக் கடுத்திட்டான்! விவரமைவிடுப்
சுலாப்பி தான் சுலாப்

வன்னப மனத்தே கொண்டவனுய்
வாழும் காயீன் தன்னை நம்
அன்புத் தேவன் எச்சரித்தார்.
அவனு திருந்தி நடக்கிறவன்? யாகும்பங்கு
கடுவிடு சுப்பிரகார சுமிழும்
தம்பி மீது காழ்ப்புற்ற முழுக்காட்டும்

தமையன் அன்புத் தம்பியிடம்
“நம்பி! வாடா வயலுக்கு
நாங்கள் போவோம்!” என்றாலும்,
வரிவாடு பயத் துபங்கு

காழு — வயிரம். காழுப்பு — மன்னுயிரும். பொருளம்.
நம்பி — சிறந்தவன், நல்லவன்.
நம்பி வாடா — நஸ்வனே வாடா! (என்னை) நம்பி வாடா!
நஸ்வனே வாடா, நஸ்வனே வாடா!

அன்புத் தம்பி ஆபேல் “ஆம்மை கவிய பணியு
அன்னை !” என்றே சென்றானும், இந்துபுதெ
வன்பு கொண்ட காயீனும் பூப்பு பக்கடி ஸ்ரீ பந்து
வழியில் அவளைக் கொன்றானும், இவ்வாறு

கடவுளுக்கும் அஞ்சாமல் கீலிரை நூப்பு சுதாரங்
காயீன் தம்பி ஆபேலைப் பூப்பாக ரீதுத்துப்பு
படுகொலைதான் செய்தானே ! கூக்கு நாக்கா
பாவும் கட்டிக் கொண்டானே ! பாக்கா

தேவன் காயீன் முன்தோன்றி தோஷ கூவிச்சா
“ஆபேல் எங்கே சொல்ல ?” என்றார்களிடு
பாவிக் காயீன் பதருமல் யாதுபூப்பு நாக்கா
“தேவா ! தெரியாது” என்றானே.

“காயீன் ஆபேலுக்கு என்ன கூவிச்சா கூவிச்சா
காவற்காரனு ?” என்றே கீலிரை மாநாலா
பேயின் மனத்தைக் கொண்டுள்ள கூவிச்சா கூவிச்சா
காயீன் திருப்பிக் கேட்டானும். கூவிச்சா

கடவுள் அவனை விடுவாரா ? கூவிச்சா கூவிச்சா
“காயீன ! நீ வோய் கொல்லுகிறுய் !” கூவிச்சா
படுகொலைதான் செய்தாயே ! கூவிச்சா கூவிச்சா
பாவி ! உனது சோதரனை ! கூவிச்சா கூவிச்சா

ஆபேல் இரத்தம் இங்கிருந்தே கூவிச்சா கூவிச்சா
அபயம் இட்டதே எனை நோக்கி ! கூவிச்சா
சாபம் பெற்றுய் காயீன் நீ ! படி கூதுத்தாய்டாலு
சபிக்கப்பட்டவன் ஆனாயே ! கூவிச்சா கூவிச்சா

வன்பு — அன்புக்கு எதிரான மனக்காழ்ம்பு — கூதுது
அபயமிட்டது — கூக்குரலிட்டது, முறையிட்டது.

பூமியை உழுதே விதைத்தாலும் பீட்டு பூங்கள்
பொருந்தி ஒன்றும் விளையாதே ! என்னால்
ஆம். இனி இந்தப் பூமியிலோம் என்கவென்று
அமைதி இன்றி அலைவாயே ! மூல சம்பிழம்

கர்த்தர் இப்படிக் காயினைக் கொடுக்குமூடுபக
கடிந்தார். காயீன் கதறுகிறுன் :
“அத்தா ! இந்தத் தண்டனைதான் காதுவீசுவிடுப
அதிகம் ! சகிக்கமுடியாதே !”

என்னைத் துரத்தி விடுகின்றீர் எவ்வு கூடாக ஸ்ரீவி
இத்தேசத்தில் இருந்து ! அந்தோ ! எவ்வு
பின்னும் உமது சமுகத்தைப் பூங்கள் கூடாக ஸ்ரீவி
ப்ரிந்தும் கரந்தும் அலைந்திடுவேன் எவ்வு

என்னைக் கண்டு பிடிக்கிறவன் காதுபவிது கூடாக
எவ்வும் என்னைக் கொல்வானே ! எவ்வு
என்ன செய்வேன் அண்டவரே ? எவ்வுக்காவ ஸ்ரீபவி
என்றே காயீன் அழும்போது, பூங்கூடாக

“எவன் காயீனைக் கொண்டிருலும் காதுபக
ரமு முறை அப் பழி சமப்பான் கூடாக
தவருது !” என்றே அவனை இறை காதுவீசுவிடுப
தந்தை தேற்றுகிறார் தம்பி ! எவ்வு ! கூடாக

கடவுள் பின்னர்க் காயீனைக் காதுவீசுவிடு பீட்டு
கண்டால் எவரும் கொல்லாமல் கூடாக
அடையாளந்தான் போட்டாராம், பூங்குபவி கூடாக
அருள் கூர்ந்திட்டாராம் தம்பி.

அத்தா — தந்தையே, இறைவனே. கரந்தும் — மறைந்தும்.
அருள்கூர்ந்திட்டாராம் — இருக்கம் கொண்டாராம்.

'படுகொலை செய்த காயீனை
பழிவாங்கிடுவார்' எனத்தானே
அடையாளத்தைப் போட்டார் எம்
அன்புத் தந்தை பார் தம்பி!

அடையாளந்தான் இட்டுள்ளேன்.

ஆரும் உன்னைக் கொல்லத்தான்
முடியாது' என்று காயீனை
முனைவன் தேற்றுகின்றாரே!

கொடியான் என்னும் தலைநோக்கிக்

குழறி அழுவான் மேல் இரங்கி
அடையாளந்தான் இடுகின்றார்
அன்புத் தந்தை பார் தம்பி!

பாவம் செய்த ஒருமணிதன்
பச்சாத்தாப்பப்படும்பொழுது
தேவன் கருணை காட்டுகிறார்
தேற்றுகிறாரே பாரதம்பி!

காயீன் தனது சோதரனைக் கருத்தியாமல்ல
கருணை இன்றிக் கொல்லுகிறான்! பா பிள்ளை
ஆயின் அவன்னின்று அழும்பொழுது, எம் பிழி
அத்தன் கருணை காட்டுகிறார்!

'பழிபாவந்தான் செய்தாலும்
பழியைக் கழுவ வழி உண்டு —
கழுவாய் உண்டே' எனக் கூறும்
காயீன் அன்னன் கதைத்தானே! குக்குவியை
பச்சாத்தாபம் — செய்த பிழைக்கு வருந்துதல், குறை
கழுவாய் — பிராயக்சித்தம், பரிகாரம். குறை

பால்பீராக இயக்கி விளைவுப்
காவிடத்தோடு 'ராமவெளின்மைப்பு
மா ராமப்பாபி பஞ்சாநாயகராக
!இப்பு ராப இகைக் கூபங்கூ

நாவில்லுட்டு சாத்துமாய டாக்கு
காத்துமங்கல கால்க்க வலுத்
கீல்பீராக ஏங்க 'நாயத்து
!ஏவிழங்கிழுட்டு சங்காந்து

4

“பெட்டகம் ஒன்றைச் செய் நோவா! பிளாயம் ஒன்று வருகிறது!”

! இப்பு ராப இகைக் கூபங்கூ

ஆதாம் ஏவாள் சந்ததியார்
அவனியிற் பெருகிவிட்டார்கள்.
தீதாம் வழியிற் செயற்பட்டார்!
தேவனை மறந்தே விட்டாராம்!

அலகைப் பேயின் செயலாலே
அநியாயத்தைச் செய்தார்கள். இது சிலாக
உலகைப் பாவம் முடியதே. எனின்று வகுக்கு
ஒருவர் மட்டும் இவ்வுலவில் காண்டு விடாது

உத்தமனாக இருந்திட்டார்.
‘உறுதி உள்ள மனிதன்’ எனக்
கர்த்தர் தெரிந்த ஏனோக்கு
கடவுள் மகிழ வாழ்ந்திட்டார்.

வானேக்கு இன்றி வாழுகிற
வையத்தவரை எச்சரிக்க
எனோக்கைத்தான் அனுப்புகிறோ – பாதுகாப்பு
இறைவன். ஏனோக் மக்களிடம்: காமலூக

உலகை மட்டும் நினையாதீர் எனவே கூடியில் அக்கா
ஓழுக்கம் கெட்ட மானிடரே!
அலகைப் பேயை நம்பாதீர்.
அழிவைத் தேடிக் கொள்ளாதீரி உபாகை

உடலை மட்டும் ஒம்பாதீர் எனவே கூடும் சிறை
உலகில் உள்ள கொடியவரைக் கூறாமல்
கடவுள் அழிக்கப் போகின்றார்களைப் போகி
கவனம்!'' என்றே எச்சரித்தார். ஏவிகா

உறுதியுடனே ஏனேக்கும் கூடுமை வடக்கிலே
ஒதும் இந்தப் போதனையைப் பொறுதியுடனே எவிகா
பொறுதியுடனே யார் கேட்டார்? கூடுமை வடக்கிலே
புறக்கணித்துப் போட்டாரே!

ஏனேக் எடுத்துச் சொன்னாலும் கூடுமை கிளையாவ
இன்னும் அந்த மானிடர்கள் கூடுமை
வானேக்கு இன்றி வாழ்ந்திட்டார்.
வையத்தின்கண் ஆழுந்திட்டார்.

சாமிக்கு எதிராய் எழுந்து அந்தச் சாமிக்கு
சாத்தான் செய்த வேலையினால் கூடுமை
ழுமி மீது இராட்சத்திரும் கூடுமை கூடுமை
புதிதாய்த் தோன்றிவிட்டாசாம்!

கொடுமை கூடிவிட்டதினால் கூடுமை வடக்கிலே
கொடியோர் தம்மை அழித்திடவே
கடுமையாக நடந்திடவே
கர்த்தர் என்னிவிட்டாரே!

வானேக்கு — (வான் நோக்கு) விண்ணைப் பற்றிய என்னாம்,
கடவுள் சிந்தனை.

தன்னை அறிந்து நேசிக்கத் யாவீடி படிப்பது கூலை
தானே தம்பி மனிதர்களை படிப்பது மக்களுட
அன்னை போன்ற அன்புடனே படிப்பது யைபவி ப்ரகாஷம்
அன்புத் தந்தை படைத்திட்டார்.

ஆனால் ‘அந்த மாணிடர்கள் படிப்பது படிப்பது கீழ்க்கூலை
அன்பை மறந்து போனதுடன் கூலை கீழ்க்கூலை
சனர் ஆகிவிட்டார்கள்’ கீழ்க்கூலை படிப்பது கீழ்க்கூலை
என்றே இறைவன் இரங்குகிறோர்.’ கீழ்க்கூலை

‘இனித்தம் உடையது என்னானும் கீழ்க்கூலை
இயற்றிவிட்ட மாணிடரால் கீழ்க்கூலை படிப்பது கீழ்க்கூலை
மனத்தில் எனக்கோ மகிழ்ச்சில்லை’ கீழ்க்கூலை படிப்பது
என்றே இரங்கும் இறைத்தந்தை கீழ்க்கூலை

மன்னில் வாழும் மாந்தர்களை கீழ்க்கூலை கீழ்க்கூலை
மறைந்தே போகும்படிசெய்ய கீழ்க்கூலை கீழ்க்கூலை
என்னும் பொழுதும் இங்கு ஒருவர் கீழ்க்கூலை கீழ்க்கூலை
இறை அன்புடனே வாழ்ந்திட்டார்.

‘‘தேவா !’’ என்று நீதியுடன் கீழ்க்கூலை கீழ்க்கூலை
தெய்வம் மகிழ் வாழ்ந்த அவர் கீழ்க்கூலை கீழ்க்கூலை
நோவா என்று பெயர் பெற்றார்,
தேவன் அவர்க்குக் கூறுகிறோர்!

‘‘பெட்டகம் ஒன்றைச் செய்நோவா !
பிரளையம் ஒன்று வருகிறது !
கோட்டும் மழையுடன் பெருவெள்ளம் கொய்வடிவு
கொள்ளப் போகுது, இவ் உலகத்தை !

இரங்குகிறோர் — முருந்துகிறோர், (குஞ்சு ஸ்ரீமத்) — குக்குரோம்
சனர் — இழிந்தோர், கேட்டவர்கள், பாவிகள்.

ஊழிக் காலப் பெருவெள்ளம் நூற்புத் திரு
உலகை உண்ணமுதல் அந்தப் பூஷப்
பேழூக்குள்ளே சென்றிடுநீ வங்கி முரை
பிரியர் மனைவி மக்களுடன் புதையாம்

இங்கே வாழும் உயிரினங்கள் அய்கலி மாப
எல்லாவற்றிலும் ஒரு சோடி மரிசுப
உங்களோடே இருக்கட்டும் அய்கலி மாசு
உள்ளே...” என்று சொன்னுரே.

மனுகர்களை கங்கி ராடுவினால்
தேவன் சொல்லியதி அந்தங்கை ஏதோதல்
நோவா செய்ய இடியுடனே காடுவினால்
பாவம் செய்த பூமியின்மேல்கூட யானி
பலத்த மழைதான் பெய்கிறதாம் !
யழுா கங்காபலி ஸாக்ஷுபங்கடியாலு
மாங்கலிருபலி காய்க்காலு
பெட்டகம் - அந்தப் பேழூக்குள்ளக் கடி மடிகி
பேணி நோவா இருந்திடவே கூடி
கொட்டுது மழைதான் கொட்டுத்தடா !
குவலயம் எங்கும் பெருவெள்ளம் !
காபவிகாங்கை ஸாக்ஷுப யகிழ்வாலு

நாற்பது நாளாய்ப் பூமியிலே நூற்புத் திரு
நாசம் செய்யும் மழைபெய்ய.....
பாற்படும் இடங்கள் கடலாகப் பூஷபலி யாபவி
பாரே முழ்கிவிட்டதெத்தா ! பக்கப்பலி
காத்தியாகை கங்கி பாபாக
உள்ளும் அழிந்து போயிற்றும் !
புனமும் அழிந்தே போயிற்றும் !
உள்ளதெல்லாம் அழிந்துவிடுமா - மதையாம்
நூற்புத் திருவெள்ளம் ! எங்கும் பெருவெள்ளம் !

ஷவும் அழிந்து போயிற்றும் பொத விழும்,
புல்லும் அழிந்தே போயிற்றும் !
யாவும் இங்கே அழிந்துவிட வைக்குக்குப்பவே
யான்டும் வெள்ளத் தாண்டவமே !

பாவும் செய்த மானிடரும்
பாரில் அழிந்து விட்டாரே.
ஓவும் செய்த பேறூக்குள்
நோவா மட்டும் பிழைத்திட்டார் !

அவரோடு இருந்த அன்பர்களும்
அவரை அண்டிப் பிழைத்திட்டார்களும்
எவரோ இங்கே அழிந்திட்டார்
இறை அன்புடனே இருந்திட்டார் ?

நூற்றைம்பதுநாள் பொங்கி எழும்
நூதனமான பெருவெள்ளம்
சீற்றம் தணிந்து விட்டதுபோல்
சிறிது சிறிதாய்த் தணிந்ததெடா !

தணிந்தது வெள்ளம் தணிந்ததெடா
தாழ்வை உள்ளவர் உள்ளங்போல்.

பணிந்தவர் நோவா இருந்திட்ட
பெட்டகமும் தரை தட்டியதே.

மேடாய் இருந்த இடம் ஒன்றில் வருப்போல்
பெட்டகம் தட்டினிட, வெள்ளக் குப்பை
காடாய் இருந்த தரையுந்தான்
காயக் கர்த்தர் தோன்றுகிறோர்.

யான்டும் — எங்கும், இங்கும் ஓவும் — ஓயியம்.
ஓவுக்கு செய்த மூலைப்பாடு அமைந்த, அழகான்.

அழியா அன்பால் நோவாவை
சுதரித்த ஆண்டவர்தான்
“வெளியேவா நோவா..!” என்று
விதித்தார். நோவா குதித்தாரே!

பாடித்தான்ஸி பங்க ணாய்ப்புப்

உரையைக் காணு உவகையுடன்
உள்ளே இருந்த நோவாவும்
தரையைக் காண அப்பேழே
தன்னைத் திறந்து வந்தாரே! பிப்து
குடும்பத்துடனே வெளியேறிக்
கும்பிட்டார் அன்பர் நோவா. குபைங்கு
கடவுள்ள மகிழ்ச்சிப் பலிபீடம் கூடுதலுடைய
கட்டிப் பலியும் இட்டாரே! குபைங்கு
காப்பிடித்து யவியுப் ப்ரணாங்கு

பலியால் மகிழ்ந்த பரிமின்தான் ஸாரீ! பாரில்
பரிவாய் வந்து கூறுகிறோ: யறுங்ஸி
“உலகம் இனி இவ் வெள்ளத்தால் ஒரு
ஒருபோதுந்தான் அழியாது!
யாழுகிலாவி குஷ ஈந்தரங்கு
கந்துகால்வர்யா ஏவாய்விலாங்குகு
நிலவும் வரையும் உலகத்தில் ஏவாய்வாகி
நிகழுமிலிவைதப்பும் அறுவடையும்! பாருவி
குலவும் கோடை காலமுடன் சூப்பியக்காமாகுவி
குளிர்காலந்தான் நெறியோடு! காருவி
ஏந்து வாய்மொழியை
அறிவுறுத்திக் கொண்டிருக்கும்
மக்குவான் வீல்லைப் பொருள்? என்று குபைங்கு
வானத் தந்தை மொழிந்தாரே.

ஒன்றாகவுடி ஸ்ரீபங்கல் நாம்பியு.

ஸ்ரீராமசுநாத் காந்திமு.

பூஷா ' ' . ஸ்ரீமாத்வி நாயவிலிமரி.

ஸ்ரீநக்ஞிகு ஸ்ரீநாதி ஸ்ரீநக்ஞிகு.

பழியால் கட்ட நினைத்திட்ட

சுப்பகங்கால ரூபா ம்யங்காலா
வாநாகால சூபா நாகாலா

5

தாழ்மை கொண்ட நோவாவால்
தப்பிப் பிழைத்த மரணிடர்கள்
வாழ்வை மீண்டும் தொடங்குகிறார்
மன்னில் நல்ல மகிழ்ச்சியுடன்.

மன்பதை வளர்ந்து வரும்நாளில்
'மாதேவன் தான் எமைக்காத்தார்' என்ற
என்பதை மனிதர் மறந்திட்டார். அதை
எண்ணப் படியே நடந்திட்டார்.

'நீரால் வந்த பேரழிலில் உத்துவெ ஸ்ரீமாத்
நின்றும் தப்பிப் பிழைத்தோமே,
ஆரால் ?' என்று இதை எண்ணுமல்
அகந்தையுடனே செயற்பட்டார்!

'தண்டனை நந்த போதிலுமே
தண்ணளியோடே எமைக்காத்துக்
கொண்டனரே இறைத்தை எனும்
கொள்கை இல்லாமல் நடந்திட்டார்!

நோவாவைப்போல் இல்லாமல் மிழலை
நோவாவின் கொள்ளுப்பேரன்
ஆவான் — அந்த நிம்ரோதும்
அகந்தையுடனே நடந்திட்டான்.

மன்பதை — மக்கள் தொகுதி, சமுதாயம், சமுகம்.
தண்ணளி — கருணை, இரக்கம், அருள்.

வாழும் மக்கள் ஓர்குலமாம்.
 வழங்கும் மொழியும் ஒன்று. அதனால்
 ஆனால் ஆசை பிடித்த அவன்
 அழகாய்ப் போட்டான் ஒருதிட்டம்!

மக்கள் சிதறிப் போகாமல்
 “மாநகர் ஒன்றை அமைத்திடுவீர் !
 தொக்கு ஓர் கோபுரம் எழுப்பிடுவீர்
 தோழரே !” என்று கூவுகிறுன் !

பூமி முழுதும் மனிதனினம்
 போய் வாழுவதைத்தான் தமிழ்
 சாமி — எங்கள் இறை தந்தை —
 சருவேசரன்தான் விரும்புகிறோ.

ஆனால் அந்த மாணிடர்கள்
 ஆனால் வெறியில் அகப்பட்டே
 ‘வானை முட்டும் கோபுரத்தை
 வகுப்போம்...’ என்று புறப்பட்டார் !

“நாடுதோறும் நாம் சிதறி
 நாமம் கெட்டுப் போகமுதல்
 கூடிப் பெரிய நகரோடு
 கோபுரம் ஒன்றும் கட்டிடுவோம்,

கல்வின் மேலே கல்லடுக்கிக்
 கட்டும் அந்தக் கோபுரந்தான்
 சொல்லும் மனிதன் வல்லமையே!
 வெல்லும் எங்கள் ஒற்றுமையே !

வின்னில் உயரும் கோபுரம்போல
விளங்கும் எங்கள் புகழ் என்று’
மன்னில் வாழும் மானிடர்கள்
மமதை தொண்டே பறப்பட்டார்!

அல்லும் பகலும் பாடுபட
அணி அணியாக வந்தவர்கள்
கல்லீச் சுமந்தார்! தலைகளிலே
கடகம் சுமந்தார்! மன் சுமந்தார்!

சாந்தைக் குழூத்தனர் ஒருசாரார்.
சரிபிழை பார்த்தனர் ஒருசாரார்.
ஏந்தும் சாந்தை வரிசையிலே ஸ்ரங்கா— பிரா
எடுத்துச் சென்றனர் ஒருசாரார்.

சாரம் கட்டினர் ஒருசாரார்.
சுத்தை அடக்கினர் ஒருசாரார்.
நீரை இறைத்தனர் ஒருசாரார்.
நிமிருது பாபேல் கோபுரமே!

ஒன்றுயச் சேர்ந்தே உழைக்கின்றா,
ஒவ்வொரு நாளும் உழைக்கின்றா.
நன்றுயச் சேர்ந்து அவர் உழைத்திடவே
நாளும் உயருது கோபுரமே!

சொல்லும் பொருளும் இசைவாகச் சிலாங்க
சுவைதான் உயரும் கவிபோலப்
பல் நூறுயிரவர் நின்றே சிலாங்க பழங்குடி
பாபேல் கோபுரம் கட்டுகிறார்!

‘அல்லும் பகலும் உழைத்தாலும் கொட்டுவதே
அகந்நை கொண்ட மாணிடரே !’ என்று
வெல்லும் முயற்சி இல்லை இது ! கூவங்களுக்கு
நில்லும் ! என்றால் கோல் வுதல்போல்வி

வீருப்பமான கோபுரமும்
விண்ணை நோக்கி வளர்கையிலே
இருப்பம் ஒன்று திடீர் என்று !
தேவன் சித்தம் போலும் இது !

எறும்பைப் போல மொய்த்து அங்கோட்டு
ஏறிக் கோபுரம் கட்டியவர்களுக்கு ஸம்பிப்
குறும்பைப் போல இருந்தாற்போல் கூப
‘கா ! கா !’ என்றேன் கத்துகிருர் ?

கொத்தன் நிற்றுக்கூரு மொழிபேசி கூறிப்
கொல்லன் இன்னென்று மொழிபேச.....
'பித்தன்' என்றே இவன் ஏச.....

“பேயன்” என்றே அவன் ஏச.....
கத்திக் கத்தி மாய்கின்றூர் கூறிக் கூறுக்கூறு
கருத்து என்னென்று புரியாமல் ! ஒவ்வொத்து
பத்து நாறுய் மொழிபேசிப்

பாபேல் மனிதர் குழம்புகிறோர் ! ஒவ்வொத்து
சத்தம் ! கூச்சல் ! பேரிரைச்சல் !
சன்னை முண்ட களம்போலே !
பித்தம் கொண்டார் போல்நின்றூர் !
பேச்கம் ஏச்சாய்ப் போதிரதோ!

செஞ்சுக் கொண்ட மானிடனின் கப ஸ்ரூபம்
இன்னைக் குணத்தைத்தான் இறைவள்
கருக்கமாகத் தண்டித்தார் இயெழு வடைங்கி
சொல்லும் மொழியைப் படைத்திட்டே !

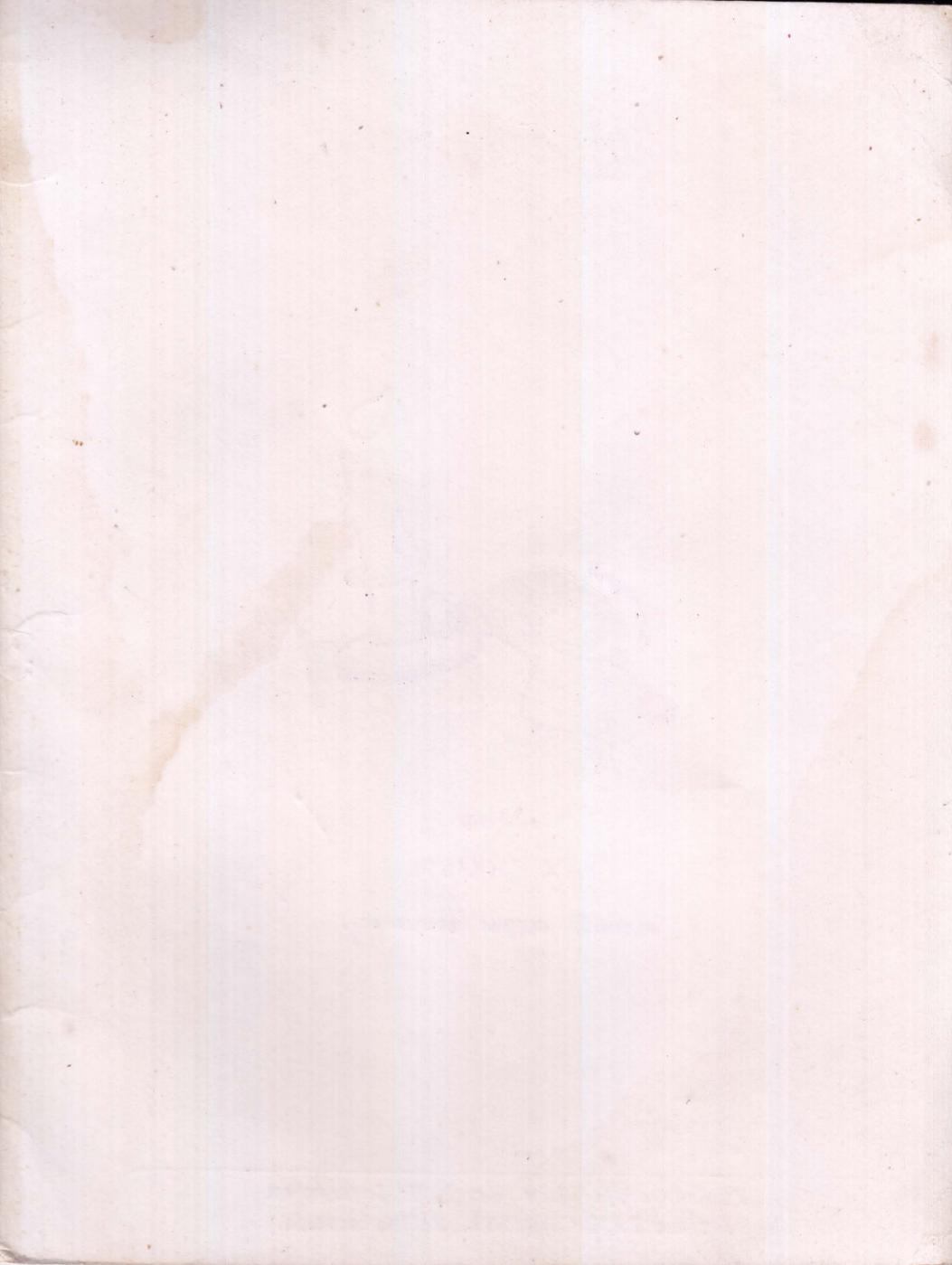
ஓஸ்ரூய்ச் சேர்ந்தே உழைத்திட்டோர்
ஓவ்வொரு மொழியைப் பேசியதால் மாயைப்பறுகிற
அன்றே சிதறிப் போய்விட்டார் !
ஆண்டவர் இப்படித் தண்டித்தார் !

மொழியால் அந்த மானிடர்கள்
முட்டி மோதிச் சிதறுகிறார் ! பூவிப் ப்பைமரும்
பழியால் எழுந்த கோபுரமும் பூவிப் ப்பைமரும்
பாதி வழியில் நிற்கிறதாம் பூவிப் ப்பைமரும்
“ஏனுகிறீது என்றால் இரண்டு”

பேசும் மொழியால் மானிடர்கள்
பிரிந்து சிதறிப் போனதினால் கூடுதலாகவும்
ஆசைப் பாபேல் கோபுரமும்
ஆள் இல்லாமல் நிற்கிறதாம் !

நாழ்மை கொண்ட நொவரவால்
தயபிப் பிழைத்தோம் தம்பியரே !
கீழ்மை அந்தத் தற்பெருமையை ஒடிக் கொடுக்கும்
கேடு என்பதனை அறிந்திடுவீரா ! கூக்கு
பழியால் கட்டி நினைத்திட்டிக்கொய பூவிப்
பாபேல் கோபுரங்கள் வேண்டாம் !
அழியா அன்பால் தாழ்மையினால் கூக்கு
அழைப்போம் அஃபு மனைகளையே !

“ஏனுகிறீஸ்பவி கூடாக்கால் கூக்குப்
கூவிரைப்பவரை ப்பைக்கா கூக்குப்

வெளியீடு :

PAX CHRISTI

அனாந்தி அக்ருஸ் அலையால்.